

POMĄCIC (2) *vb pf*

o jasne.

fut 1 sg pomączę (1). ◇ *3 sg* pomąci (1). ◇ [*praet 2 pl m pers* -ście pomącili. ◇ *3 pl subst* pomąciły.]

Sł stp, Cn brak, Linde bez cytatu.

1. *Ruchem spowodować, by płyn stracił przezroczystość [co] (1) : [A droby moje coście zdeptáli nogámi íwemi iedzą/ á coście pomącili nogámi íwemi [que fuerunt in concalcationem]/ piją. BudBib Ez 34/19.]*

Zwrot: »wodę pomącić« (1): Pátrzże co wicher czyni/ gdy íe wzgorę kręci/ Y drzewinę połomi/ y wodę pomąci. RejWiz 150.

2. *Wprowadzić zamieszanie [co czym] (1) : Wfzákże íe nie ohydę ia z was tym nikomu/ Ze tego [Lubomirskiego] od was wfzytkich ofobno odłączę/ Iesliż głupim pińaniem wfzego nie pomączę PaprPan O; [A owce moje ty^m co bjło [!] podeptano nogámi wáfzemi/ ty^m íe poiły: á co nogi wáfze pomąciły [quae pedes vestri turbaverant]/ to piały. WujBib Ex 34/18].*

Synonimy: 1. pogmatwać, powikłać, zagmatwać.

Formacje współrdzenne cf MAĆCIC.

Cf POMĄCENIE

ZCh, SBu